

Keskustelu Stewart Homen kanssa (1997)

Seuraava teksti perustuu Stewart Homen kanssa käymiini keskusteluihin ja luentoihin, joita Home piti Tampereen yliopiston englantilaisen filologian laitoksella loka-joulukuussa 1997. Olin samaan aikaan tekemässä gradua Homen tuotannosta, joten kun sain vihdoinkin kuulla, että mies oli ollut naapurikaupungissa koko syksyn, riensin kuuntelemaan hänen viimeisiä luentojaan. Home oli samalla viikolla saanut valmiiksi uuden romaaninsa ensimmäisen version Ei tippa tapa, jonka tapahtumat sijoittuvat osittain Tampereelle.

Marko Pyhtilä: Miten ihmeessä päädyit Tampereen yliopistoon pitämään tätä kurssia?

Stewart Home: Olin tavannut apulaisprofessori David Robertsonin aiemmin, ja he etsivät englantilaista kirjailijaa, joka olisi voinut tulla pitämään kurssia tänne. Heillä oli ehdolla kolme kirjailijaa, joita he ehdottivat British Counciliin, josta rahoitus järjestettiin. Nämä eivät olleet koskaan kuulleetkaan minusta, ja olivat ihmeissään kun heille kerrottiin, että minulta oli suomennettu jo kuusi kirjaa!

MP: Etkö tunne joutuvasi akatemisoiduksi?

Stewart Home: Ei. Minä katson vain pankkitilini saldoa! Minusta on huvittavaa tulla tänne luennoimaan, koska minut heitettiin aikoinaan ulos yliopistosta! Sitäpaitsi tällaiset tilaisuudet lisäävät kredibiliteettiäni kirjallisen establishmentin piirissä. Jos on huolestunut rekuperaatiosta, ei lopulta uskalla enää tehdä mitään, koska kaikki on rekuperoitavissa.

MP: Miten akateemisten opintojesi siis kävi?

Stewart Home: Opiskelin filosofiaa lontoalaisessa yliopistossa ja minut heitettiin ulos kolmantena vuonna, mikä oli aika ärsyttävää, koska kolmas vuosi Englannissa tarkoittaa, että olet jo valmistumassa. Menin opiskelemaan filosofiaa, koska filosofia on väittelyä, ja ajattelin että oppisin paremmaksi väittelijäksi. Ilmeisesti opin liiankin hyvin, koska luennoitsijat raivostuivat, kun kyseenalaistin heidän metodinsa ja he eivät pystyneet väittämään minulle vastaan. Siksi minut potkaistiin pellolle. Huvittavinta on, että olen myöhemmin käynyt luennoimassa samassa yliopistossa, eivätkä he tajunneet, että minut aikoinaan potkittiin sieltä pois! Olin luennoimassa taideaineiden laitoksella ja käytin tietysti koko luentoni sen asian kertaamiseen, miten minut potkittiin ulos! (Naurua) Mutta nykyään pystyisin saamaan akateemisen arvosanan milloin tahansa, koska voisin käyttää punk-kirjaani (*Cranked up Really*

High) opinnäytteenäni.

MP: Et ole kuitenkaan hankkinut arvosanaa?

Stewart Home: En, koska siihen kuuluisi tunnin luento, joka minun täytyisi pitää. Jos he haluavat minun puhuvan heille, he saavat maksaa siitä!

MP: Keitä ovat suosikkifilosofisi?

Stewart Home: Hegel tietysti. Hän saa minut nauramaan! *Hengen fenomenologia* on hyvä kirja. Kaikki vihaavat Hegeliä, mutta siksi juuri pidän hänestä. Minusta Marx käyttää kieltä vieläkin paremmin. En tarkoita *Pääomaa* vaan *Louis Bonabarten brumairekuun kahdeksattatoista*. Nietzscheä en ole vaivautunut lukemaan, koska kaikki lukevat häntä. Schopenhauerilla on myös hyviä juttuja, vaikka hän käyttääkin kantilaista kieltä, ja Kant on kammottava. Häntä ei pysty lukemaan. Ja Platon on hirvittävä. Koko se ajatus, että olisi jotain täydellisiä ideoita on kammottava!

MP: Entä Max Stirner?

Stewart Home: Nuorhegeliläiset heput ovat kiinnostavia. Stirnerissä on se ristiriita, että hän väittää ettei ole mitään muuta kuin ego tai minä, mutta jos näin on, miksi hän olisi vaivautunut kirjoittamaan kokonaisen kirjan siitä ja perustelemaan kantaansa muille!

MP: Tiedätkö ratkaisua siihen?

Stewart Home: En! Se ristiriita on ja pysyy.

MP: Pidät Georges Sorelia tärkeänä filosofina?

Stewart Home: Hän on tärkeä, jos haluaa ymmärtää anarkismin ja fasismin alkuperää.

MP: Olet monessa yhteydessä tuonut ilmi, että näillä kahdella poliittisella äärisuuntauksella on itse asiassa yhteiset juuret. Molempien poliittinen värikinhän on musta. Eikö tämä johda takaisin Hegeliin?

Stewart Home: Kyllä. Hegel on ennenkaikkea fasismin ja kommunismin esi-isä. Kaikki nämä puheet siitä, miten maailma kehittyy ja miten yhteisö on yksilöä tärkeämpi...

MP: Sorelilla taas on suora linkki futurismiin ja sitä kautta avantgardeen?

Stewart Home: Kyllä, varsinkin jos muistaa, miten futuristien johtaja Marinetti piti itseään vielä 1920-luvun alussakin sosialistina. Ja Mussolinillahan oli sosialistimenneisyys.

MP: Mitä ajattelet uusista filosofeista, esimerkiksi Jean Baudrillardista?

Stewart Home: Nauroimme tyttöystäväni kanssa itsemme kipeiksi, kun luimme *In the Shadow of Silent Majorities*a. Koko se ajatus, ettei massoja enää olisi...

Baudrillardilla voi olla hyviä juttuja, mutta hän on niin vaikea ja tylsä. Samoin Derrida, en pysty lukemaan häntä. En ole myöskään erityisen kiinnostunut feministeistä.

MP: Entä muut nykyfilosofit?

Stewart Home: Pidän Gilles Deleuzea eräänä tärkeimmistä nykyajatteliijoista. *Anti-Oidipus* on vaikea, mutta se on mahtava, koska sen maalina on Freud, ja minä vihaan Freudia.

MP: Olen kuullut tarinan tyypistä, joka luki Freudin *Arkielämän psykopatologian* eikä uskaltanut moneen vuoteen puhua, ettei olisi lipsauttanut mitään mikä olisi paljastanut hänet. (Naurua)... Situationistit Debord ja Vaneigem kuuluvat tietysti hegeliläiseen traditioon?

Stewart Home: Debord oli hyvä kirjoittaja. En tarkoita viimeisimpiä tekstejä, kuten *Panegyriä*, vaan *Society of the Spectaclea*, joka on hyvin kirjoitettu.

MP: Tunnetko Helena Sederholmin tutkimuksen situationisteista?

Stewart Home: Kyllä, ja olen tavannutkin hänet pari vuotta sitten. Itse asiassa olin käymässä Jyväskylässä tapaamassa suomentajaani Juha Ahokasta, ja yritin ottaa häneen yhteyttä.

MP: Hänen tutkimuksensa lopussahan on paljon asiaa sinun tuotannostasi.

Stewart Home: Kyllä, ja pystyn nostamaan uskottavuuttani hänen tutkimuksensa avulla viittaamalla siihen, kun joku väittää minulle vastaan! Lontoossa ei ole montakaan ihmistä, jotka osaisivat suomea, joten pystyn sanomaan näille tyypeille, että kantani on oikea, katsokaa vaikka mitä tässä suomenkielisessä tutkimuksessa lukee! (Naurua)

MP: Oletko tutustunut Karl Popperin *Avoim yhteiskunta ja sen viholliset* -kirjaan, jossa on Popper parodioi Hegeliä?

Stewart Home: En ole koskaan voinut sietää positivismia. Kun olin yliopistossa, siellä pidettiin jopa Bertrand Russellia hyvänä filosofina! Olen lukenut *Avoimen yhteiskunnan* joskus, mutta se ei innostanut minua. Muistaakseni jonkin myöhemmän laitoksen viitteessä Popper vastaa syytöksiin, joiden mukaan hän ei olisi ymmärtänyt Hegeliä. Hän sanoo, ettei jaksanut käydä läpi kaikkia Hegelin tekstejä. Minustakaan se ei ole tärkeää. Miksi vaivautua? Usein hyvä kommentaariteos on parempi valinta kuin iso kasa alkuperäistekstejä. Tämä idea oli omassa *What is Situationism* -kokoelmassani.

MP: Käytit vanhoja muiden kirjoittamia tekstejä siinä antologiassa...

Stewart Home: *Art Paper* -niminen lehti väitti, että olen tehnyt uran situationismin

kritiikistä. Tarkoitukseni oli kuvata situationismin historisointia englannin kielessä. Kaikki tekstit, myös Jean Barrot'n ranskaksi kirjoittama, ovat ilmestyneet alunperin englanniksi. Esimerkiksi Christopher Graylla, joka oli itse situationisti ja jonka vanha teksti avaa kirjan, ei ole historian tajua ollenkaan. Valitsin tarkoituksella kokoelmaan huonoja tekstejä, jotka tukevat omaa näkökantaani. Grayn tekstillä on merkitystä, koska se on ollut saatavissa 1970-luvun alusta asti ja se on vaikuttanut siten situationistien historisointiin.

MP: Millaisissa painosmäärissä ei-fiktiiviset tekstisi liikkuvat?

Stewart Home: *What is Situationismista* otettiin aluksi 3000 kappaleen painos, mutta siitä on jo otettu lisäpainos.

MP: Ensimmäinen kirjasi oli *Assault on Culture*. Oliko helpompi saada julkaistua ei-fiktiivinen teksti kuin romaani?

Stewart Home: Kyllä. Fiktio kirjoittajalla täytyy olla nimeä, jotta kirja myy ja se kannattaa julkaista. Asiatekstissä itse asia on tärkein, ei kirjoittaja. Tarkoitukseni *Assault on Culture*ssa oli tuoda neoismi mukaan avantgarden historiaan vakavasti otettavana liikkeenä.

MP: Onko tämä mielestäsi tapahtunut?

Stewart Home: Kyllä. Lähdin liikkeelle sodanjälkeisestä perushistoriasta. Situationistien tuotanto jakaantuu kahteen osaan: itse taideteoksiin, joissa tärkein nimi on tanskalainen Asger Jorn, ja lähinnä ranskalaisten poliittisiin kirjoituksiin. Aiemmat tutkimukset olivat mielestäni eristäneet situationistit Ranskan muusta kontekstista. Vaikka osaan ranskaa huonosti ja käytän koko ajan sanakirjaa, käänsin itse sitaatit tuohon kirjaan. Olen tyytyväinen siitä, että kirjassa on vain yksi käännösvirhe, mutta sitten eräs tuttuni yrittikin kaksi viikkoa selvittää, mitä oikein tahdoin sanoa tuolla väärinkäännetyllä lauseella! Halusin tutkia kirjassa historiantarkoitusta ja erään tietyn tarinan ottamista vakavasti. Kyse on tärkeyden rakentamisen logiikasta, tässä tapauksessa antitradition traditionalisoimisesta ja faktojen valinnasta.

MP: Oletko muuten tyytyväinen kirjaan?

Stewart Home: En täysin. Kirja jakaantuu kahteen osaan. Ensiksi käyn läpi avantgarden historiaa ja toisessa osassa liikun fluxuksen ja mail artin kautta neoismiin. Muoto ei ole täydellinen, mutta väliäkö sillä? *Assault on Culture* on historiallinen kirja. Historiantarkoitusta on kokoelma faktoja, joille yritetään saada sosiaalinen hyväksyntä.

MP: Onko totta, että kirjoitit punkkirjasi *Cranked up Really High* kolmessa viikossa?

Stewart Home: Kyllä. Minun on täytynyt vetää spiidiä, että pystyin siihen... (Naurua) Punkmusiikista kirjoittaminenhan oli alkuperäinen tavoitteeni; minulla ei ollut suunnitelmia alkaa kirjailijaksi. Tätäkin kirjaa painettiin vain 2000 kappaletta, mutta nyt siitä on otettu jo kolmas painos. Kirja on julkaistu levymerkki Undergroundin Codex-nimellä. Eräs tuttavani oli turhautunut työhönsä firmassa, ja annoin sen heille julkaistavaksi eräänlaisena palveluksena. Kirja on julkaistu 1995, ja halusin nimenomaan saada sen valmiiksi ennen punkin 20-vuotisjuhlaa, jotta se voisi olla mukana punkista käytävästä keskustelusta.

MP: Onnistuitko siinä?

Stewart Home: Ainakin Italiassa näin on käynyt... Olin täysin kyllästynyt kaikkiin näihin rockbiografioihin, jotka ovat niin huonosti kirjoitettuja. Ne myyvät bändin nimellä, vaikka olisivat kuinka huonosti kirjoitettuja. Luin juuri Ramonesin biografian, jossa vain lueteltiin, että ensin Johnny ja Joey kasasivat bändin, sitten he menivät keikalle CBGB'siin, sitten he saivat levytyssopimuksen, tekivät levyn, lähtivät kiertueelle, tekivät uuden levyn, lähtivät uudelle kiertueelle ja saivat yhtäkkiä Phil Spectorin tuottamaan seuraavan levynsä... Minua ärsyttivät myös huonot akateemiset kirjat, jotka yrittivät teoretisoida punkkia. Näissä kirjoissa väitettiin, että joku Velvet Undergroundin *Heroin* olisi ollut punkkia tai että kirjallisuudentutkija Terry Eagleton olisi anarkisti, vaikka hän on marxisti. Nämä akateemiset älypäävät eivät olleet edes tehneet esityötään kunnolla, ja minä olin sentään kuunnellut punkkia melkein 20 vuotta! Joku Greil Marcuksen *Lipstick Traces* on myös aivan paska kirja. Greil Marcus ei ole edes ottanut huumeita, joten hän ei voi olla uskottava rockjournalisti!

MP: Käytit genreteoriaa omassa punkkirjassasi?

Stewart Home: Otin David Lange -nimisen akateemikon musiikkitieteellisen tutkimuksen ja kopioin hänen teorioitaan. Toinen lähtökohtani oli marxilainen elokuvateoria. Vein genreteorian elokuvista uuteen kontekstiin, punkmusiikkiin. Halusin osoittaa, ettei Sex Pistols ollut punkbändi. Punkmusiikki on monotonista, eikä Rottenin laulua, Paul Cookin kovaa rummutusta ja pitkälle vietyä tuotantoa voi soveltaa tuohon määritelmään. Sitäpaitsi ei ole varmaa, soittiko Sid bassoa *Never Mind the Bollocksilla*.

MP: Rotten väittää omaelämäkerrassaan, että Glen Matlock tuli studiomuusikkona soittamaan levyille bassot.

Stewart Home: Tiedän, mutta ketä voi uskoa? Mutta se voi olla hyvinkin mahdollista, koska Matlock oli hyvä muusikko. Rottenin/Lydonin kirja on kyllä tylsä.

Hän väittää siinä, ettei Pistolseilla ollut mitään tekemistä situationismin kanssa... Sovelsin omaan punkkirjaani eräänlaista 'hullua hegeliläisyyttä'. Kadun tätä kirjaa, vaikka minulla oli hauskaa sitä tehdessäni. Siinä on kaikenlaista alatason dialektiikkaa, enkä jaksanut perehtyä tuota kolmea viikkoa pidempään aiheeseen. *Cranked up* on tuottanut silti jonkin verran voittoa.

MP: Kirjasi *Neoism, Plagiarism & Praxis* aiheutti myös kiistoja samana vuonna?

Stewart Home: Tämä Bruce Brown -niminen tyyppi ymmärsi minut täysin väärin, kun osoitin, että Greil Marcuksen kirjaa voi tulkita niin, että punk on fasistista musiikkia. Hän ei tajunnut, mikä ero on siinä, että jotain *voi tulkita* jotenkin ja että jotain *tulkitsee* jotenkin. Nyt Bruce Brown tekee itseään naurunalaiseksi väittäessään, että olen fasisti ja hallituksen agentti. Hän ei tajua, että Greil Marcus on itse juutalainen. Sain kirjasta myös hyvin ikävää ja epäreilua kritiikkiä *Anarchist Studies* -lehdessä. Lehti yrittää olla akateemisesti uskottava, mutta se on täyttä bluffia! He eivät suostuneet julkaisemaan vastineitani, mikä on typerää. Nyt he pelkäävät, että jos menen ja paljastan akateemisille piireille, millaista feikkiä he harrastavat, heidän uskottavuutensa katoaa. Siksi he tarjoutuivat kirjoittamaan hyvän arvostelun seuraavasta kirjastani, mikä on vielä typerämpää. En halua hyviä arvosteluja jos ne luvataan ennen kuin kirja on edes julkaistu, mieluummin en näkisi töitani arvosteltavan siinä lehdessä ollenkaan!

KATHY ACKER VESSALUKEMISTONA

MP: Mitä pidät Kathy Ackerin tuotannosta? Hänethän yhdistetään usein sinuun plagiarismin airuina.

Stewart Home: En ole jaksanut lukea hänen kirjojaan. Ne ovat aika tylsiä. Laitan hänen kirjansa vessaan, ja luen aina kolme sivua kerrallaan, kun istun pytyllä. Kathy Acker on kyllä hauska tyyppi, olen tavannut hänet. Hän saattaa olla tosi vainoharhainen, eikä koskaan voi tietää, millä päällä hän sattuu olemaan.

MP: Mistä kirjailijoista pidät eniten?

Stewart Home: Pidän Mickey Spillanesta ja H. P. Lovecraftista ja muusta pulpkirjallisuudesta. Sain idean *Pelon ja vihan* fiktiiviseen kirjaan "Marx, Kristus ja Saatana taisteluun yhdistyneenä" Lovecraftin *Necronomiconista*. Olen plagioinut Mick Normanin helvetin enkelit -kirjoista itselleni jatkuvasti käyttämäni fraasin "kuului pirstoutuvan luun miellyttävä rätinä kusipään nenän murskautuessa. Paskiainen sylki ulos verta ja satunnaisen palan särkynyttä hammasta."

MP: Onko sinua vastaan nostettu koskaan tekijänoikeusjuttuja plagiariarismista?

Stewart Home: Ei. Vaikka monet saattavat vihata minua, he eivät vaivaudu tai uskalla nostaa syytteitä, koska he näyttäisivät vain naurettavilta!

MP: Onko sinua koskaan plagioitu?

Stewart Home: On. Paljonkin. Olen kokoamassa novelliantologiaa *Suspects of Device*, johon tulee muutamia plagiaatteja omista teksteistäni. Minua se ei haittaa. Yksi heppu kirjoitti pitkän jutun ja lähetti sen minulle. Teksti oli täysi rip-off minun tyylistäni, ja ehdotin hänelle joitain muutoksia, jotka hän tekikin. Teksti tulee antologiaan. Minusta on hyvä, jos ihmiset kirjoittavat puolestani, eikä minun tarvitse kirjoittaa itse! (Naurua)

MP: Vielä 1980-luvulla teksteissäsi oli anti-copyright. Miksi olet ottanut sen uudelleen käyttöön?

Stewart Home: Itse asiassa en ole ottanut sitä käyttöön, vaan kustantajani ovat tehneet sen. Minä en välitä niin paljon siitä. Sitäpaitsi teoriateksteissäni ei ole copyrighttia.

MP: Käytätkö edelleen itse plagiarismia kirjoittamisessasi?

Stewart Home: Koko ajan! Kaupallinen menestys kuitenkin vaikeuttaa sitä. Kathy Ackerin eräs kirja jouduttiin vetämään markkinoilta, kun paljastui, että hän oli plagioinut neljä sivua suoraan jonkun muun tekstiä. Kun allekirjoitan kustannussopimuksen, se velvoittaa etten plagioi ketään, mikä on naurettavaa, koska teen sitä kuitenkin koko ajan. Jos joku haastaisi minut oikeuteen, olisin vain iloinen, koska saisin julkisuutta eikä minulla ole mitään menetettävää. Asun vuokralla eikä minulla ole omaisuutta, joten jos menisin vararikoon, se ei vaikuttaisi elämääni mitenkään. Kenenkään ei kannattaisi haastaa minua oikeuteen, koska haastajalle tulisi vain suuret oikeudenkäyntikulut. Mutta kustantajalle asia on toinen. Heillä liikkuu paljon rahaa ja he voisivat mennä konkurssiin tällaisen jutun takia, joten on aivan ymmärrettävää, että he ovat huolissaan asiasta.

MP: Miten paljon itse plagioit muiden tekstejä?

Stewart Home: En ainakaan neljää sivua! Ennemmin otan joskus kappaleen sieltä täältä. Esimerkiksi kun plagioin Richard Allenia, otin jonkin hänen kappaleensa ja käytin sitä kriittisesti. Allenhan oli oikeistolainen rasisti. Mick Norman, joka on nykyään hyvin menestyvä kirjailija USA:ssa, itse asiassa toimitti aikoinaan Richard Allenin tekstejä, mutta lopetti homman Allenin oikeistolaisten mielipiteiden takia. Mick Norman otti minuun itse yhteyttä, kun hänen poikansa oli lukenut tekstejäni.

MP: Miten hän reagoi?

Stewart Home: Hän ei välittänyt. Hommasin hänen helvetin enkelit -kirjoilleen uuden kustantajan Creationin. Hän suhtautui sentimentaalisesti näihin nuoruudentöihinsä ja oli kiitollinen minulle tästä. Kuten sanoin, hän on nykyään hyvin suosittu jenkeissä *Apocalypse*-kirjojensa ansiosta, eikä hänellä ole puutetta rahasta.

MP: Mitä plagiarismi merkitsee mielestäsi käytännön tasolla kirjoittajalle, jonka ei tarvitse huolehtia tekijänoikeusasioista?

Stewart Home: Se on vapautta. Oma- ja pienkustantajilla ei pitäisi olla mitään ongelmia, koska oikeusjuttu vain toisi julkisuutta eikä heillä ole suuria rahoja menetettävänä. Tekijänoikeudet ovat mahdottomia, ja lait hulluja! Kulttuuri muuttuu - en tässä halua käyttää sanaa 'kehitty' - ja kaikki keksinnöt on aina tehty olemassaolevia asioita yhdistelemällä. Keksinnöissä on hyvin vähän uutta. 1980-luvulla akateemikot alkoivat puhua intertekstuaalisuudesta, miten tekstit puhuvat toistensa kanssa, ja minusta se on kirjaimellista. Vastakohtaisuus fiktio-asiateksti on murtumassa. On keinotekoista jakaa kirjoitukset kahtia tieteellisiin, kriittisiin teksteihin ja fiktiivisiin, kuvitteellisiin teksteihin. Fiktiossakin voi olla kritiikkiä ja filosofiaa, ja kritiikki tarkoittaa aina kritiikkiä jostakin. Tieteellisessä tekstissä hienot lainaukset ovat välttämättömiä.

MP: Miten muut kirjailijat suhtautuvat lainoihin?

Stewart Home: Itse otin 1980-luvulla henkilöitä amerikkalaisen Al Ackermanin tarinoista, ja hän piti siitä. Kirjoittajat pitävät siitä, että toiset lainaavat ja käyttävät omia tekstejään, lukuunottamatta tietenkin joitain vanhoja pieruja. Mutta toisella puolella ovat laki ja kustantajat, jotka ovat aivan eri ympyröitä.

MP: Onko sinulla suunnitelmassa uusia ei-fiktiivisiä tekstejä?

Stewart Home: Ei juuri nyt. Teoriateksteissä on se huono puoli, etten saa niistä paljoakaan rahaa, koska painoksen ovat pieniä, 2000-3000 luokkaa, vaikka monista kirjoistani onkin otettu uusintapainoksia. Mutta julkaisen uutislehtisiä ja pamfletteja omalla Sabotage Editions -merkilläni aina kun siltä tuntuu.

MP: Montako pamflettia ja newsletteriä olet julkaissut?

Stewart Home: Seitsemän newsletteriä ja kuusi tai seitsemän pamflettia, en nyt jaksa muistaa. Ensimmäisen pamfletin julkaisin jo vuonna 1989, ja se on myyty loppuun.

MP: Kirjoitat pamfletteja myös nimellä Luther Blisset?

Stewart Home: Kyllä, mutta kaikki tuolla nimellä kirjoitetut tekstit eivät ole minun

kirjoittamiani. Esimerkiksi pamfletti *Guy Debord is Really Dead* on kirjoitettu alunperin Italiassa. Minä vain toimitin sen englanniksi.

MP: Uutiskirjeitä olet julkaissut ainakin Neoist Alliansen ja Assosiation of Autonomous Astronautsien (AAA) nimellä. Kerrotko jotain noista ryhmistä?

Stewart Home: Neoist Alliancessa on yksi jäsen, joka olen minä. En edes kuulu AAA:han, kuten en myöskään kuulu Lontoon psykomaantieteelliseen yhdistykseen, koska kaikissa näissä ryhmissä on vain yksi jäsen!

MP: Et kuulu siis näihin 'ryhmiin' vaan vain kirjoitat niistä?

Stewart Home: Niin. Vaikka AAA:lla on paikallisjärjestöjä esimerkiksi Italiassa ja Ranskassa, kaikissa näissä osastoissa on vain yksi jäsen. Kaksi olisi jo liikaa! Parhaat järjestöt ovat sellaisia, joissa on vain yksi jäsen.

MP: Ainakin Suomessa nämä järjestöt ovat tulleet tunnetuiksi sinun kauttasi?

Stewart Home: Ehkä Suomessa, mutta Englannissa ne saavat palstatilaa lehdissä ja televisiossa omillaankin.

MP: Omalla nimelläsi julkaistuissa pamfleteissa hyökkäät yleensä joitain henkilöitä vastaan?

Stewart Home: Pamfleteilla en tee rahaa, vaan päinvastoin menetän sitä. Aina kun joku typerä akateemikko tai muu kusipää saa minut vihaiseksi, kirjoitan näitä kiistakirjoituksiani. En oikein jaksa tällä hetkellä keskittyä pitkiin teorieksiin, koska kuitenkin monet akateemikot ja muut älyköt ymmärtäisivät minut väärin. Tällä hetkellä minun täytyy ansaita elantoni kirjoittamisella, eikä asiateksteistä saa rahaa tarpeeksi. Tietysti jos joku saa minut taas hyvin vihaiseksi, niin kuka tietää?...

MP: Mille kielille sinua on käännetty?

Stewart Home: Ainakin Suomeksi, Puolaksi, Italiaksi, Saksaksi... Tällä viikolla (1.12.97) muuten julkaistiin Englannissa romaanini *Blow Job*, joka julkaistiin jo 1995 suomeksi nimellä *Oppi tulee idästä*. Sen suomalaiset kannet ovat suosikkini.

MP: Sinulla on ollut aika monta kustantajaa Englannissa?

Stewart Home: Kun kirjoitin ensimmäisen romaanini *Pure Mania*" (suomeksi *Käkimassaa*), ja lähetin sen kustantajille, kaikki sanoivat, että se oli täyttä roskaa. Kun sitten sain kustantajan ja kirja sai hyvät arvostelut musiikkilehdissä, kaikki olivat ihmeissään, miten sellainen roska voi saada kehuja... Minulla oli yhteenkin aikaan kolme romaania julkaisemattomana, mutta se johtui myös siitä, että halusin vaihtaa kustantajaani. Nyt olen tyytyväinen *Serpent's Tailiin*, vaikka he haluavatkin rajoittaa ulosantiani.

MP: Miksi?

Stewart Home: He ovat julkaisseet tänä vuonna jo kaksi romaaniani, ja olen juuri saamassa valmiiksi kolmannen. Kustantajani haluaisi julkaista vain yhden romaanin vuodessa, mutta koska pidän kirjoittamisesta ja tarvitsen rahaa, yritän kiristää heitä ostamaan tämän uudenkin kirjani mahdollisimman nopeasti. Luultavasti he suostuvat, koska he pelkäävät, että menen rahakkaammalle kustantajalle. He olivat tyytyväisiä, kun lähdin Suomeen, koska he ajattelivat ettei minulla ole aikaa kirjoittaa täällä, mutta toisin kävi.

MP: Kerrotko jotain uudesta romaanistasi *Ei tippa tapa?* Kuulin, että se sijoittuu osittain Tampereelle?

Stewart Home: Se kertoo tästä alkoholistikirjailijasta, joka tulee Tampereelle pitämään luentoa kirjallisuudesta! Kirjailija on koko ajan niin kännissä, ettei mistään tule mitään. Tarinaan liittyy myös tyttöbändi, joka luulee itseään Nylon Beatiksi. Rakastan Nylon Beatia, se on todella camppia. Tosin olen nähnyt myös virolaisen kopion Nylon Beatista, jossa oli mukana vähän Shampooa. Toinen paikka kirjassa on Englanti, mutta ei Lontoo. Tarinan lopussa kirjailija menee nussimaan tyttöään, ja kristuksen henki valtaa hänet!

MP: Mikä romaanin alkuperäinen nimi on?

Stewart Home: *Cunt*. Saattaa olla, ettei se mene kuitenkaan läpi, koska cunt on tällä hetkellä englannin kielen rivoin ja säädyttömin sana. 1970-luvulla kaikista pahin oli fuck, mutta nyt cunt on syrjäyttänyt sen. Minulla oli novelli, jonka nimi oli *Cuntlickers Anonymous*" (suom. *Kielikylvetetyt majavat Like-uutisissa, Ihohygieniaa*-kokoelmassa myöhemmin nimellä *Anonyymit vitunnuolijat*), mutta sen nimi piti muuttaa.

MP: Viidessä ensimmäisessä romaanissasi toistit ja plagioit itseäsi. Mikä idea siinä oli?

Stewart Home: Ajattelin, että se olisi hauskaa. Aioin kirjoittaa kolmekymmentä samanlaista romaania, mutta kyllästyin siihen, kun olin kirjoittanut viisi. Jo edellinen romaanini *Come Before Christ and Murder Love* oli erilainen, kuten tämä uusin.

MP: Teit myös videon tuon kirjan mainostamiseksi?

Stewart Home: Kyllä. Teimme myös videot *Pelosta ja vihasta* ja novellikokoelmastani *No Pity*.

Katsomme videot. Kaikissa videoissa luetaan otteita kyseisestä kirjasta. No Pityn video on teknisesti paras. Sen alussa joukko neoistisia mielenosoittajia joukossaan Stewart Home osoittaa mieltä Faber & Faber -kustantamon edessä "Hävittääkää

vakava kulttuuri" -kyltit käsissään. Videossa toistuu usein myös kohta, jossa nuoren miehen takapuoli riisutaan paljaaksi ja vanhempi mies piiskaa sitä. Lopuksi Home imee naispuolisen näyttelijän varpaita hiekkarannalla.

Pelon ja vihan videossa Stewart Home kohtaa tyttöjä Lontoon kaduilla. Ensimmäinen tyttö pissaa kenkäänsä ja Home juo urinaalin. Toinen tyttö pursottaa kermavaahtoa kainaloonsa ja Home nuolee sen. Samassa videossa Stewart Home menee Faber & Faber -kustantamoon tapaamaan kustannuspäällikköä, joka on todellisuudessa transvestiitti. Samalla kun 'nainen' lukee Homen kirjaa, tämä tyhjentää toimiston kaikesta irtaimistosta. Lopuksi Home sukeltaa 'naisen' hameen alle ja äheltää tämän kimpussa samalla, kun kustannuspäällikkö lukee kirjaa ekstaasissa.

Come Before Christ and Murder Loven videossa on kertojana karhu(!), joka lukee otteita kirjasta samalla kun joukko alastomia miehiä harrastaa seksiä pupun(!) kanssa. Videolla esiintyy myös nainen, joka strippaa ja siivoaa yläosattomana. Välillä kuullaan ääntelyä saksalaisesta pornoelokuvasta.

MP: Kerrotko jotain näistä videoista?

Stewart Home: Tein nämä videot Bubble Gum Fuck -nimisen ryhmän kanssa ja jo ryhmän nimi aiheutti ihottumaa joillekin. *No Pityn* videossa saimme luvan käyttää Blood Sausage -nimisen bändin musiikkia, mutta esimerkiksi *Come Before Christin* gospelmusiikki on täysin laitonta! Ensimmäisen videon räjäytyskuvat pöllimme *Ilmestyskirja nyt!* -leffasta. Kaikki videot, erityisesti kaksi viimeistä, tehtiin todella halvalla. Budjettimme oli suunnilleen viisitoista puntaa. On hauska tehdä videoita, kun saa kamat jostain ilmaiseksi, mutta viimeisessä videossa meillä oli jo ongelmia editoinnin kanssa. Meillä ei ollut tarkoitukseen tehdä mitään popvideoita, koska meillä ei ollut kunnon laitteita käytössä. Emme olisi kuitenkaan pystyneet tekemään mitään lyhyitä MTV-tyylisiä leikkauksia. *Come Before Christin* videossa tarkoituksemme oli tehdä parodinen underground-pornovideo.

MP: Millainen vastaanotto videoilla on ollut?

Stewart Home: Eräs nainen syytti minua seksismistä *No Pityn* videossa, koska ei ollut huomannut, että takapuoli, jota vanhempi mies videolla läpsyttelee on miehen! Hän luuli sitä naisen perseeksi! Homot ja miehet ovat kyllä heti huomanneet, ettei takapuoli ole naisen. *Pelon ja vihan* kustannuspäällikköä jotkut eivät tunnistanee transvestiitiksi, vaikka asia on minusta päivänselvä. *Come Before Christin* video näytettiin MTV:ssä, mutta hekin luulivat videon lopussa olevaa penis-vesipistoolia

oikeaksi penikseksi! Ihmiset tuntuvat näkevän videoissani mitä haluavat! Mutta minusta on ollut hauska tehdä niitä. Ihmiset kopioivat niitä ja näin ne leviävät ympäri maailmaa, ja videoita on näytetty filmifestivaaleilla. Kukaan muu ei tee videoita kirjoistaan, niin kuin bändit tekevät levyistään, mutta minusta se on hyvä idea markkinoida kirjaa.

MP: Oletko itse kirjoittanut videot?

Stewart Home: Kyllä. En ole jaksanut tehdä mitään perinteistä leffakäsikirjoitusta, vaan olen vain tehnyt storyboardit. Tarkoituksena olisi julkaista videot joskus kunnon kopioina, koska kun videot nyt leviävät kopion kopioina, niiden laatu saattaa olla todella heikko.

MP: Oletko tehnyt mitään 'oikeita' leffoja?

Stewart Home: Ainoa elokuvaprojekti, joka on toteutunut oli Sony-levy-yhtiölle kirjoittamani videospesialti. Kymmenen minuutin videon kirjoittamiseen menikin huima kahden päivän työ, mutta Sony leikkasi lopullisesta videosta mielestäni parhaat kohtaukset pois! Olin kirjoittanut siihen eräänkin Sid Vicious -jakson, mutta levy-yhtiö pelkäsi imagonsa kärsivän ja jätti sen käyttämättä.

MP: Oletko koskaan ajatellut kirjoittaa pitkiä elokuvia?

Stewart Home: Elokuvaihmiset ovat typeriä ja on turhauttavaa työskennellä heidän kanssaan. Olen pari kertaa heittänyt hukkaan aikaani yrittäessäni kirjoittaa elokuvia muille ihmisille. Yritin tehdä esimerkiksi yhteistyötä erään palkitun nuoren ohjaajan kanssa. Tarinani kertoi rock'n'rollista ja bootleggauksesta. Tuottajan mielestä käsikirjoituksessa oli liian paljon tyttöjä, autoja ja kokaiinia. Se oli hänen mielestään liian kaupallinen julkisella rahoituksella tehtäväksi! Ja ohjaajaksi olisi tullut nuori lupaus, jolle rahoituksen saannin ei olisi pitänyt olla ongelma. Lopulta tuottaja tuli luokseni ja sanoi, että hän oli masentunut. Hän kertoi entisistä kommunistiystäväistään, jotka nyt vain ryystivät pubissa kaljaa ja sanoi, että minun pitäisi tehdä elokuvasta leninistinen. Hän halusi minun tekevän leninismistä jälleen kuuman sanan! Siinä vaiheessa lopetin. Tällaiset jutut ovat masentavia.

MP: Saitko rahaa työstäsi?

Stewart Home: En. Toisen kerran yritin työskennellä firman kanssa, joka tuottaa John Woon leffoja englantilaisille markkinoille. Heillä oli tästä syystä paljon rahaa ja he halusivat aloittaa omien elokuvien tuotannon. Mutta heidän tuottajallaan oli alzheimerin tauti, eikä hän koskaan muistanut mitään mistä olimme puhuneet! Eihän se hänen vikansa ollut, koska hän oli sairas, mutta se oli toivotonta. En ole kuullut hänestä mitään huhtikuun jälkeen... Juuri ennen kuin tulin Suomeen, minulle

soitti joku TV-tuottaja, joka halusi tehdä elokuvia kirjoistani, mutta hänestä ei ole kuulunut mitään. Elokuvabisnes on täynnä tällaista hevonpaskaa. Jos joku ostaisikin vuoden option kirjaani, en saisi siitä kuin 500 punttaa, mikä ei ole kovin paljon. Leffamaailma on masentava, koska suurin osa käsikirjoituksista jää aina tekemättä ja monet tekijät vesittävät alkuperäistä ideaa matkan varrella niin, ettei siitä ole lopulta mitään jäljellä. Toisaalta jos leffa tehdään, siitä saa paljon rahaa, ja sen takia kai ihmiset ovat valmiit nielemään kaiken tämän paskan. Käsikirjoittaja voisi elättää itsensä 15 vuotta kirjoittamalla leffoja, joita ei koskaan tehtäisi, mutta minusta se olisi hyvin epätyytyttävää elämää. Kaupallinen elokuvanteko ei siis innosta minua. Halvat videot ovat paljon kivempia. Kustantajani tosin olisi varmaan tyytyväisempi, jos en kirjoittaisi pelkästään fiktiota vaan myös elokuvia.

MP: Millainen on kirjoitusmetodisi?

Stewart Home: Ammattimainen kirjoittaminen vaatii kurinalaisuutta. Kirjoitan todella nopeasti ensimmäisen luonnoksen, jonka sain siis valmiiksi viimeisimmästä kirjastani vähän aikaa sitten. Sitten teen korjaukset. Usein jätän sanoja kesken ja teen virheitä aikamuodoissa ja niin pois päin. En kirjoita koko tekstiä uudelleen. Olen jo oppinut kirjoittamaan suhteellisen valmista tekstiä.

MP: Millaisia tulevaisuudensuunnitelmia sinulla on?

Stewart Home: Viimeistelen ensin tämän kirjani, joka ilmestyy vasta noin vuoden päästä. Minulla on jo alku toiseen kirjaan ja idea kolmanteen. Näyttelyitä pidän suunnilleen joka kahdeksas vuosi, joten vuonna 2000 saattaisi olla taas aika...

MP: Onko sinulla suunnitteilla mitään suurempia tempauksia kuten taidelakko aikoinaan?

Stewart Home: Ei. Ja pidän tilanteesta, koska se pitää jotkut ihmiset varpaillaan odottamassa. (Naurua) Pidän keski-ikäisenä olemisesta, vanheneminen ei huoleta minua.

MP: Mainitsit aiemmin, että olet käyttänyt Class Warin tyyppisiä esikuviasi romaaneissasi?

Stewart Home: Kyllä. He ovat täydellisiä idiootteja, ja vihaavat minua, mutta antavat silti minun käydä kokouksissaan. He uhoavat kapinaa ja mellakoita, mutta kun eräänkin kerran mellakoita puhkesi alueella, jossa asuin, monet heistä eivät uskaltaneet edes tulla paikalle! Useimmat heistä yrittävät esittää työväenluokkaista, vaikka tulevat itse asiassa varakkaista keskiluokkaisista kodeista. Minun ei ole tarvinnut kuin seurata heidän toilailujaan ja olen saanut kaiken materiaalin kirjoihini.

MP: Eikö Class War ole hajonnut?

Stewart Home: Koko niin sanotussa järjestössä ei ole ollut kovinkaan monta jäsentä, ja se on hajonnut pieniin, noin neljän hengen osastoihin. Se ei ole koskaan ollut kovinkaan merkittävä. Osa Class Warin porukasta sai vasta linnatuomion, kun he töppäsivät asianajajiensa kanssa syytteet, joista ketään järkevää ihmistä ei olisi koskaan tuomittu.

MP: Oletko saanut tappouhkauksia?

Stewart Home: Kyllä, mutta en välitä niistä. Jos joku aikoo tappaa minut, tuskin hän ensin soittaa minulle puhelimella! Sitäpaitsi koska tahansa joku hullu saattaa tulla kadulla posauttamaan pääsi pois, vaikkei koskaan olisi tuntenutkaan sinua.

MP: Onko sinut tunnustettu Lontoon kaduilla?

Stewart Home: Joskus. Minusta se on noloa. Tietysti jos saa pubissa ilmaista kaljaa tai ravintoloissa parempaa tarjoilua, se on OK. Menin kerran erään TV-kuuluisuuden kanssa ravintolaan, jossa oli aiemmin ollut todella törkeä tarjoilu. Sen jälkeen minua on palveltu siinä paikassa kuin kuninkaallista. He varmaan ajattelivat, että olen jokin tärkeäkin tyyppi, kun syön julkkiksen kanssa!

MP: Kirjojesi kansissa on ollut oma kuvasi...

Stewart Home: Kyllä, mutta näytän jo vähän erilaiselta. Nuo kuvat on otettu neljä-viisi vuotta sitten, eikä minulla ole enää nahkapäätä. Aloin skinheadiksi 1970-luvun lopulla, koska halusin mennä sekä punk- että skinikeikoille. Skinikeikalle laitoin bootsit ja solmion ja punkkeikalle T-paidan ja farkut. Se ärsytti monia tuttujani.

MP: Et sentään ostanut peruukkia ja mennyt hippibileisiin?

Stewart Home: En. Se olisi kyllä ärsyttänyt heitä vielä enemmän!

"TYPERÄT AKATEEMIKOT VOIVAT SUKSIA VITTUUN!"

MP: Oliko taidelakossa 1990-93 loppujen lopuksi muita kuin sinä?

Stewart Home: Oli meitä useampia, mutta monet antoivat periksi.

MP: Olen aina miettinyt, mitä mahdoit tehdä taidelakon aikana?

Stewart Home: Katselin kung-fu-videoita ja kävin elokuvissa katsomassa kaikki John Woon leffat. Ja luin.

MP: Et siis kirjoittanut mitään tai...

Stewart Home: En. Se oli aivan terveellinen tauko.

MP: Olet kritisoinut varsinkin englantilaisia anarkisteja aika kovalla kädellä?

Stewart Home: He ovat yleensä toivottomia luusereita, kuten nuo Class Warin tyypit. Englantilainen anarkismi ei ole koskaan ollut mikään iso juttu, ja se on koko

ajan pienenemässä. He ovat ottaneet suurimmat vaikutteet Bakuninilta, kun taas olen ymmärtänyt, että suomalainen anarkismi on saanut eniten vaikutteita Kropotkinilta. Kropotkinilla oli periaatteessa sydän oikealla paikalla ja hän oli hyvää tarkoittava kaveri, jonka tieteellinen anarkismi ja mutual aid- teorit eivät vain toimi. Amerikkalaisesta anarkismista en tiedä enkä haluakaan tietää mitään. Mutta englantilaiset anarkistit, jotka ovat oikeastaan fasisteja, ovat kyllä hyvää materiaalia kirjoihini.

MP: Itse natsveja tuskin arvostat kovin korkealle...

Stewart Home: He ovat yksinkertaisesti typeriä keskiluokkaisia ääliöitä, jotka yrittävät esittää työväenluokkaista. Natsit ovat muka isänmaallisia, mutta käyttävät ulkomaalaisia bootseja ja saksalaista 'sieg hail' -ideologiaa. Eivätkä he itse tajua tätä. Varsinkin Englannissa natsit paasaavat anti-gay-ideologiaansa samalla kun monet ovat itse homoja! Osa punkista muuttui työväenluokan piirissä oiksi, josta taas muotoutui natsien white power -rock. Tiedätkö onko kukaan koskaan kuullut natsibändistä, joka ei olisi ollut aivan paska?! Minä en ole.

MP: Onko töistäsi tehty aikaisemmin akateemisia tutkimuksia?

Stewart Home: Iain Sinclair käsitteli eräässä kirjassaan tekstejäni, mutta hän ei ole akateemikko. Täällä Tampereella eräs opiskelija teki työn, jossa hän nimitti minua anarkistiksi, mistä en pitänyt. Minä en ole anarkisti, enkä halua että minut luokitellaan mihinkään kategoriaan. Ihmiset tekevät samanlaisen virheen situationistien kanssa. He eivät olleet anarkisteja, vaan vasemmistomarxilaisia.

MP: Miltä sinusta tuntuu, kun töitäsi akatemisoidaan ja institutionalisoidaan?

Stewart Home: Minusta se on hauskaa, koska se lisää uskottavuuttani ja voin aina vedota johonkin tutkimukseen väittelyissä ja sanoa että "katsokaa nyt, tässäkin sanotaan näin", varsinkin jos tutkimus on suomeksi. Tietysti on typeriä akateemikkoja, jotka eivät tajua mitään ja ymmärtävät kaiken väärin. Mutta jos pelkää väärinymmärretyksi tulemista, ei voi koskaan tehdä mitään. Eräs syy, miksi minut ymmärretään usein väärin on, että ihmiset eivät ymmärrä eroa väitteen *valaisemisen* ja väitteen *todistamisen* välillä. Ihmiset luulevat, että todella tarkoitan esimerkiksi että Proudhon oli antisemitisti, kun itse asiassa vain näytän, että tällainenkin päättely on mahdollinen. Käytän huumoria myös ei-fiktiivisissä teksteissäni, jotta voisin tahallani johtaa harhaan typeriä akateemikkoja.

STEWART HOME COMES TO YOUR FACE

MP: Millaista musiikkia kuuntelet?

Stewart Home: Eniten pidän melodisesta punkista. Täällä Suomessa oli yhtye nimeltä Dolphins, jonka kanssa olen soittanut, mutta se on nyt hajonnut. Heillä oli hyviä biisejä. En pidä HC:stä. Kuuntelen kaikenlaista musiikkia: vanhaa soulia, Chuck Berryä, T. Rexiä, purkkaa, Sladea, Sweetiä, 1960-luvun garagea, kuten Kingsmeniä... Mikä tämä suomalaisbändi olikaan? Ne Luumäet?

MP: He aloittivat tekemällä levyllisen Ramonesin biisejä suomeksi ja soittivat viimeisen keikkansa Ramonesin lämmittelybändinä.

Stewart Home: Lama on toinen suomalaisbändi, josta pidän.

MP: Chumbawamba meni EMI:lle ja he ovat nyt täällä Suomessa Coca-Cola-kokoelmalla, mikä on ärsyttänyt ihmisiä...

Stewart Home: En ole koskaan pitänyt Chumbawambasta. He ovat liian vakavia minulle.

MP: Entä Divine?

Stewart Home: Hän oli loistava, vaikkei osannutkaan laulaa! (kähisee *I'm so Beautifulia*) Pidän John Watersista. Roky Eriksonin levy *I Think of Demons* on hyvä, mutta hänellä on myös paljon roskaa.

MP: Onko musiikki vaikuttanut kirjoittamiseesi?

Stewart Home: En ole koskaan ajatellut. Tietysti voisi ajatella, että punkin rumpujytkeestä ja basson sykkeestä voi johtaa tietynlaisen rytmin proosaani. Ehkä kirjoittaisin aivan erilaista tekstiä, jos kuuntelisin jazzia. Kuuntelen joskus musiikkia kirjoittaessani, mutta se riippuu tilanteesta.

MP: Oletko julkaissut omaa musiikkiasi?

Stewart Home: Niitä on julkaistu vain kasetteina, mutta kohta pitäisi ilmestyä kokoelma-CD *Stewart Home Comes to your Face*, jota on ilmeisesti kasailtu sillä aikaa kun olen ollut täällä Suomessa. Olisin halunnut levyyn bändini nimen, mutta kaikki sanoivat, että Stewart Homen nimellä se myy aivan toisella tavalla. Kävin laulamassa jotain osuuksia siihen aiemmin, mutta en tiedä millainen levystä tulee. Ehkä minua odottaa yllätys, kun pääsen takaisin Englantiin. Mutta en aio tehdä uraa laulajana! Olen tapellut viimeisen puolen vuoden ajan siitä, että haluaisin Dolphinsien biisejä tuolle levyille, koska CD:llä olisi tilaa. Kukaan muu ei halua niitä sinne, mutta minusta on älytöntä tuhlata tyhjää tilaa. Mitä he haluavat kuunnella? Hiljaisuutta!? Olen tehnyt myös samplelevyn, jossa yhdistelin whitepower- ja blackpower-musiikkia, mutta sitä ei ole julkaistu.

MP: Millaista bändissä soittaminen oli?

Stewart Home: Se oli aika rasittavaa, koska halusin että kaikki soittaisivat niin kuin itse toivoin. Muut soittajat turhautuivat helposti, koska he olivat yleensä parempia soittajia kuin minä. Olen kokeillut myös erilaisilla rytmeillä, ei siis pelkästään 4/4-osarytmillä. Toiset soittajat eivät vain millään tahtoneet oppia biisejä. Haluaisin kyllä tehdä lisää musiikkia, mutta se on liian aikaavievää hommaa.

"SUOMEN HALLITUS YRITTI LAHJOA MINUT"

MP: Mitä olet pitänyt Suomesta?

Stewart Home: Tietysti Lontoo ja New York ovat parempia, mutta Tampere on aivan hyvä paikka. Kun ihmiset Englannissa kuulivat, että olen lähdössä talvella Suomeen, he pitivät minua hulluna. Mutta ei täällä niin kylmä ole, vaikka pakkasta on enemmän. Lontoossa nimittäin tuulee koko ajan ja tuuli tekee ilman kylmemmäksi. Olen itse asiassa miettinyt, että olisin voinut mennä käymään Lapissakin. Tampere on hyvin rauhallinen paikka Lontoon jälkeen. En ole missään syönyt niin hyvää tummaa leipää kuin täällä. Ja porkkanalaatikko on hyvää, en tiedä saako sitä mistään muualta.

MP: Oletko ollut Suomessa aikaisemminkin?

Stewart Home: Olin juhannuksena 1995 Mukkulan kirjailijakokouksessa. Neljä vuotta sitten työskentelin eräälle englantilaiselle lehdelle, ja Suomen hallitus tarjosi minulle joidenkin muiden ulkomaalaisten toimittajien ohella ilmaista matkaa tänne. Meidät haluttiin raportoimaan maailmalle, kuinka hienosti Suomen luonto voi ja luonnonsuojelu täällä on järjestetty. Ilmaisen matkan lisäksi meille olisi tarjottu shoppailupäivä ja 3000 markan käyttöraha.

MP: Otitko homman vastaan?

Stewart Home: En. Jos joku haluaa maksaa minulle siitä, että kerron, miten hyvin Suomen luonnonsuojelu toimii, silloin siinä täytyy olla jotain pahasti vialla. En halua, että minua käytetään hyväksi. Eräs tuttuni teki samanlaisen matkan Libyaan. Häneltä otettiin lentokentällä passi pois ja vietiin tapaamaan Gaddafia!

MP: Miten British Council on suhtautunut luentosyöksyysi?

Stewart Home: Luulen, että he ovat olleet hyvin tyytyväisiä! He itse asiassa kutsuivat minut äskettäin syömään erääseen hyvin kalliiseen ravintolaan. Paikka oli niin hieno, ettei ruokalistassa ollut edes hintoja, mutta yritin parhaani mukaan valita kalleimmat sapuskat! Minusta on hauska katsoa, kuinka paljon rahaa pystyn lypsämään ihmisiltä. Mutta he olivat minuun varmastikin tyytyväisiä, koska veivät

niin hienoon ravintolaan.

MP: Tiedätkö miten suosittuja romaanisi ovat olleet täällä?

Stewart Home: Olen kuullut, että ne ovat aika lainattuja kirjastoissa. Sääli, etten saa kirjastokorvauksia toisin kuin esimerkiksi Saksasta, josta saan rahaa aina kun joku lainaa kirjani kirjastosta... Mitä muuten ajattelet suomennoksistani?

MP: Minusta ne ovat loistavia.

Stewart Home: Suomentajani Juha Ahokas oli työttömänä ja suomensi ensimmäisen romaanini vapaa-ajallaan. Hän otti yhteyttä minuun ja ehdotin, että hän etsisi tekstille kustantajan. Nyt hän on ammattimainen kääntäjä, joka suomentaa myös muiden tekstejä.

MP: Ja sinä olet ammattimainen kirjailija...

Stewart Home: Niin, ja minun täytyy pitää huoli siitä, että saan vuokran ja laskut maksettua. Olen ollut töissä tehtaalla ja luultavasti ansaitsen saman verran rahaa kuin silloin, mutta toisaalta olisin ehtinyt tehdä töitä tehtaassa jo viisitoista vuotta... Sitäpaitsi englantilainen systeemi on vain huonontunut, enkä pystyisi enää nostamaan työttömyyskorvauksiakaan.